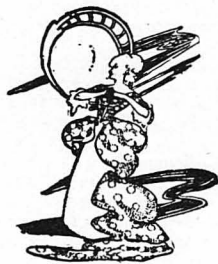

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΝΤΕ ΡΙΣΕΛΙΕ

B'.

ΠΩΣ είδαμε στο προηγούμενο φύλλο, ο νεαρότατος άκόμη δούξ ντε Ρισελιέ, θέλοντας ν' αποφυγή τη δημιουργία σκανδάλου στην Αύλη και νά μη χάσει έτσι την εύνοια του βασιλέως, διέκοψε προσωρινώς τις σχέσεις του με τη σύζυγο του διαδόχου δούκισσα της Βουργουνδίας κι' άρχισε νά ερωτοτροπή με μιá άλλη δούκισσα, της οποίας τ' όνομα κλήθηκε μυστικό κι' ή οποία ήταν ίσως ή μόνη γυναίκα πού του ενέπνευσε κάποιαν άγάπη.

Η δούκισσα αυτή είχε ψηλό και λυγρό άνάστημα, μαλλιά χρυσά, μάτια γαλάζια, πλήμμυρισμένα από φώς και ήδυστάθεια και στόμα μικρό, γραμμένο και κατακόκκινο. Τις ημέρες εκείνες ο σύζυγός της, ό όποιος ήταν ξένος από τους πιο φημισμένους διπλωμάτες της εποχής, είχε φύγει με κάποια άποστολή στο έξωτερικό κι' αυτή είχε άποσπασθεί σε κάποιο έξοχικό της κτήμα κοντά τ' Παρισί. Έπειδή έπληττε μόνη της στην έπαυλή της, προσκάλισε κοντά της, για νά της κάνει συντροφιά, και τόν Φρονσάκ (τόν δούκα ντε Ρισελιέ), τόν όποιο θεωρούσε σαν ένα χαριτωμένο τρελλόταυδο.

Ο Φρονσάκ όμως δεν έχασε καθόλου τόν καιρό του. Από την πρώτη στιγμή πού βρέθηκε μόνος μαζί της, της είπε καθαρά και ξάστερα πώς την αγαπούσε και για νά τη συγκινήσει έστρεψε τα μάτια του για νά κλάψει...

«Τά δάκρυα — έγραφε άργότερα σχετικώς ο ίδιος — είνε αποτελεσματικώτατα στον έρωτα. Τίποτε άλλο δεν συγκινεί τόσο τις γυναίκες. Μολονότι με πολύ μεγάλη δυσκολία μου άνεβαίνου στα μάτια, εν τούτοις τά χρησιμοποίησα πολλές φορές και δέν έμεινα καθόλου δυσσρεστημένος».

Μά, δυστυχώς για τόν Ρισελιέ, ή δούκισσα ήταν πολύ ενάρετη ή τολλάχιστον έκανε την ενάρετη. Έτσι ή σχέσεις της ώραίας αυτής γυναίκας με τόν ώφραίο επίσημο παιδί, θά περιορίζονταν σε μερικά άσπεία μόνο, χωρίς καμιά επικήδεινη συνέπεια. Η τύχη όμως είνήσως πόν Φρονσάκ και τά πράγματα δέν άγρησαν νά μεταβληθούν.

«Κατά τις πρώτες ημέρες της διαμονής μου στον πύργο της — γράφει σπό 'Ημερολόγιο του ό Ρισελιέ — ή δούκισσα άπόφρανε συστηματικά νά μένη μόνη μαζί μου. Ένώ έγω άνυπομονούσα, εκείνη πάλευε με τόν αισθηματίας, γιατί από την πρώτη στιγμή είχα καταλάβει πώς ήταν έρωτευμένη μαζί μου. Ηξερα επίσης πώς ο έρωτας της θά νικούσε στο τέλος την άρετή και πώς δέν θ' άργούσε νάρθη ή μέρα πού θ' άποζημιωνόμουν με τόν παρσαπάνω για την άναμνή μου.

Τέλος ή ώραία αυτή μέρα, ή γοητευτική αυτή μέρα, έφτασε. Έκτός από μένα, στον πύργο βρισκόντουσαν τώρα και πολλοί άλλοι προσκαλεσμένοι. Η εθθυμία και τόν κέφι βασιλευσε στη συντροφία μας. Καθημερινώς διοργανώναμε γεύματα, έκδρομές και διασκεδάσαμε τρελλά, σκαρώνοντας ένα σωρό φάρσες. Έγώ είχα κάνει τις περισσότερες εις βάρος των ώφραίων κυριών, ή οποίες θέλησαν νά μου ανταποδώσουν τ' ίδια. Έκαναν λοιπόν ένα συμβούλιο, με τή δούκισσα επί κεφαλής, κι' άποφάσισαν νά τρωπήσουν τά ξύλινα τοιχώματα ενός δωματίου πού βρισκόταν κοντά τόν δικό μου, νά περάσουν από τις τρύπες απάγγους και νά τούς δέσουν στα διάφορα έπιπλα, ούτως ώστε, άμα τούς τραβούσαν απ' έξω, νά φαίνονται τά έπιπλα πώς κινούνται μόνα τους. Στο δωμάτιο αυτό θά μ' έβαζαν νά κοιμηθώ για νά μου σκαρώσουν τή νύχτα διάφορα παιγνίδια και νά με τρομάζουν. Έπρεπε όμως νά με αναγκάσουν προηγουμένως νά φύγω απ' τόν δικό μου δωμάτιο, χωρίς νά ύπομιαστώ τίποτε.

Για νά τόν πετύχουν αυτό, έκαψαν μερικά πανιά στην κάμαρη μου, τήν πλημμύρισαν με νερό, άναστάσαν τά έπιπλα και διέδωσαν πώς είχα πιώσει φωτιά, τήν όποία έβυσαν έγκαίρως. Όταν τ' άκουσα αυτό κι' έτρεξα επάνω για νά δώ τί συμβαίνει, βρήκα τόν δωμάτιό μου γεμάτο καπνό και τόν κρεβάτι μου καταμουσκεμένο.

Φυσικά, ήταν άδύνατο νά κοιμηθώ πειά εκεί και ή κυρίες, άφου με συνεχάρσαν θερμά γιατί δέν είχα και τά πράγματά μου, διέ-

ταξαν τούς ύπηρέτες νά τά μεταφέρουν, στο δωμάτιο πού είχαν προετοιμάσει για τή φάρσα τους. Έγώ δέν είχα ύποψιαστεί τίποτε και, μολονότι εκείνες δέν μπορούσαν νά συγκρατήσουν τά γέλια τους, άπέδωδα τήν εθθυμία τους στο ότι ή πυρκαϊά, ή όποία θά μπορούσαν νά κάην δλόκληρο τόν πύργο, είχε σβύσει έγκαίρως.

Δελνήσαμε μ' έξαιρετικό κέφι, μά, μόλις οι προσκαλεσμένοι πέρσαν από τήν τραπεζαρία στο σαλόνι, όλες ή κυρίες άρχισαν νά λένε πώς έπρεπε νά πάμε ν' αναπαυθούμε. Παραπονιόντουσαν πώς είχαν πονοκέφαλο, πώς είχαν ταραχτεί από τήν πυρκαϊά κι' έτσι, άντι νά στρωθούμε στο παιγνίδι, όπως πάντα, άποσπρηήκαμε στα διαμερίσματά μας από τις έντεκα, πράγμα πού γινόταν στις δύο.

Έγώ διευθύνθηκα στο καινούργιο μου δωμάτιο κι' άφου διάβασα στο κρεβάτι μου κάποιση ώρα, έσβυσα τόν φώς κι' έκλεισα τά μάτια μου, σκεπτόμενος τήν ώραία μου δούκισσα, ή όποία μ' αγαπούσε και δέν ήθελε νά μου φανερώση τήν αγάπη της. Έτσι, δέν άγρησα ν' άποκοιμηθώ.

Μά σε λίγο άνοιξα πάλι τά μάτια μου, άκούοντας ένα θόρυβο στο δωμάτιό μου... Κατάπληκτος, είδα τότε μιá πολυθρόνα πού στανόταν προς τόν κρεβάτι μου. Άνασηκώθηκα άμέσως κι' έπειδή ή πολυθρόνα εξακολουθούσε νά περπατά, φώναξα :

— Παιός είν' εκεί;

Κανένας δέν μου άπάντησε και τήν ίδια στιγμή, μιá μποτίλιο πού βρισκόταν επάνω τόν τζάκι γεμάτη νερό, έπεσε κι' έσπασε με πάταγο στο πάτωμα. Τά είχα πειά χαμένα και πήδηξα απ' τόν κρεβάτι μου. Μά άμέσως τά πόδια μου μερδεύτηκαν σ' ένα τετωμένο σπάγγο και λίγο έλειψε νά πέσω κάτω... Τόν έπισαα τότε με τά χέρια μου και δέν άγρησα ν' ανακαλύψω πώς ήταν περασμένος από μιá τρύπα στον τοίχο και πώς τόν τραβούσαν απ' έξω. Διαφωτισμένος πειά για τόν μυστήριο, ξαναπαλίγραφα ήσυχος.

Άμέσως άκουσα δυνατά γέλια απ' μένα και συγχρόνως άσθάνθηκα σταγόνες νερό πού μου τ' έροίχαν χωρίς άλλο από κάποια τρύπα τού τοίχου μ' ένα σεροβιτσάκι!... Για νά μη με βρέξουν, κατέβασα τις κουρτίνες τού κρεβατιού μου και συγχρόνως άρχισα ν' άστεινύνομαι με τούς φαρσέρ μου και νά τούς φωνάζω ότι ή φάρσα τους είχε άποτύχει.

Μά έξαφνα ή πόρτα άνοιξε με πάταγο... Φαντάζεσθε λοιπόν τήν έκπληξή μου όταν είδα νά μπαίνουν μέσα καμιά δεκαριά κυρίες με τή νυχτερινή τους τουαλέτα και νά με περιτοιχίζουν, κρατώντας ή καθεμιá ένα δοχείο γεμάτο νερό...

Πρίν προφτάσω νά συνέλθω από τήν έκπληξή μου, μου άδειασαν κατάμοντρα τά δοχεία τους!... Έγώ μαζεύτηκα τότε στις κουβέστες μου, ένώ εκείνες έλεγαν μεταξύ τους :

— Φοβάται!... Φοβάται!... Ωραία!... Πρέπει νά τόν τιμωρήσουμε για τίς φάρσες πού μās σκάρωσε... Φέρετε άκόμα νερό!...

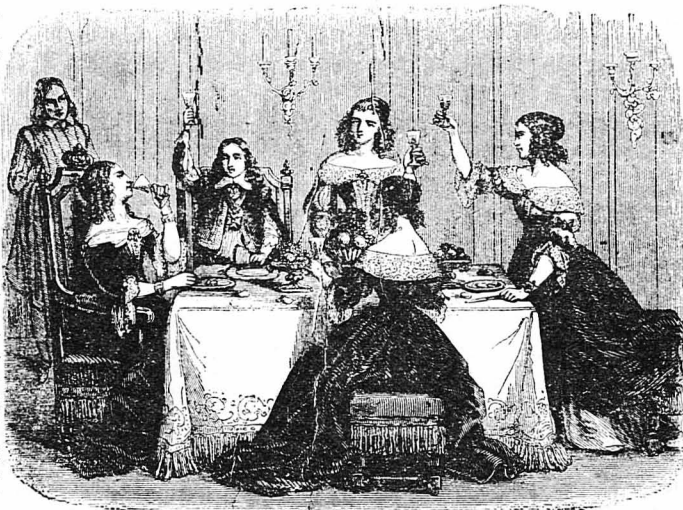
— Όχι!... Όχι!... άκούστηκε μιá άλλη φωνή. Πρέπει νά τόν ξεαναγκάσουμε τώρα νά μās ζητήσει συγγώμη...

Τότε μου πέρασε έξαφνα απ' τόν μυαλό μιá τρομερή ιδέα, μιá ιδέα, με τήν πραγματοποίησι της οποίας θά πετύχαινα άμέσως τήν εκδίκησή μου. Έβγαλα σιγά-σιγά, χωρίς νά μ' αντίληφθούν, τόν πονοκάμισό μου και, πηδώντας έξαφνα από τόν κρεβάτι μου, παρουσιάστηκα στα μάτια όλων αυτών των κυριών με τόν κοστούμι τού αγαθού μας προπάτορος 'Αδάμ...

Άμέσως όλες έβγαλαν μιá κραυγή τρόμου και, σαν κλόγγρες πού άντικρύζουν έξαφνα τόν διάβολο, τ' έβαλαν στα πόδια και πήγαν και κλειστησαν μέσα στο σαλόνι, γιατί τις άπειλούσα ότι θά κρατούσα κοντά μου όποιαν απ' αυτές έπιανα πρώτη... Τότε έγω άκολουθήσα μιá μικρή σκάλα, πού δέν τήν ήξερα καθόλου κι' έπειτ' από λίγη ώρα βρέθηκα, χωρίς νά τόν θέλω, στην κρεβατοκάμαρη της δουκίσσης. Κανένας δέν ήταν εκεί. Τρώπισσα τότε στο πίσω μέρος τού κρεβατιού, έτσι πού νά μη με ιδή κανείς μπαίνοντας στο δωμάτιο. Η καρδιά μου χτυπούσε από άνηπομονησία και έρωτα. Έπειτ' από λίγη ώρα, τέλος, ή δούκισσα μιηκε μέσα μαζί με τήν καμαριέρα της, με τήν όποία συζητούσε για τή φάρσα πού μου είχα σκαρώσει.

— Αυτό πού έκανε ο κ. Φρονσάκ, τής έλεγε, είνε άχαρακτήριστο...

Ώστόσο, ή δυό γυναίκες συμφώνησαν πώς με είχαں κακομετα-

Κάθε μέρα διοργανώναμε γεύματα και διασκεδάσαμε τρελλά...

χειριστεί εκείνο το βράδυ και συγχρόνως ή δούκισσα γδύνονταν σιγά-σιγά.

Η ξεθωιασμένη φαντασία μου εξωραΐζε ακόμα περισσότερο τα γυναιά της κάλλη, τα οποία για πρώτη φορά έβλεπα... Η Αφροδίτη ή Ίδια, που οι ζωγράφοι την παρουσιάζουν τόσο αθέρια την ώρα που αναδύεται απ' τα κύματα, δεν θα μπορούσε να συγκριθί με τη δούκισσά μου...

Τέλος, ή αγαπημένη μου πλάγιασε!... Δεν τολμούσα πειά ν' αναπνεύσω και είχα κολλήσει στον τοίχο... Η μακαριέρα είχε φύγει πειά και ή δούκισσα πήρε ένα βιβλίο.

Μά, καθώς διάβαζε, την άκουσα εξαφνα ν' αναστεναξή και να προφέρει τ' όνομά μου. Τότε κι' εγώ, πλημμυρισμένος από εύτυχία, ανασηκώθηκα σιγά-σιγά. Η δούκισσα όμως δεν μ' αντίληφθη και συνέχισε το διάβασμά της.

Έπειτ' από μερικές στιγμές, άκούμπησε το βιβλίο της στο κομοδίνο και ψιθύρισε:

— "Οχι!... Μου απαγορεύεται να τον αγαπήσω...

Αναστενάξε μ' έπειτα από μιá στιγμή επρόσθεσε:

— Και όμως αγαπάω αυτό το παιδί...

Μιά μικρή σιωπή επακολούθησε κι' ή δούκισσα ξανάλε:

— Άλλοίμονο!... Δεν θα το μάθω ποτέ...

Τότε, μη υπομένοντας πειά να κρατηθώ, ώρμησα κοντά της. Μιά κραυγή τρόμου της ξέφυγε.

— Είμ' εγώ, της είπα. Μή φωνάζετε... Είμαι ο Φρονιάς, τον όποιο αγαπάτε κι' ο όποιος σάς λατρεύει!

Τότε θέλησε να χτυπήσει το κομοδίνο για νάρθουν ή μακαριέρες της, μά της κράτησε το χέρι. "Αχχίς να κλαίη και να με εξορκίζη ν' άποσυρθώ, μά εγώ την έσφιξα με πάθος στην άγκυλιά μου.

Αμέσως μ' άπερίγραπτη άπελπισία την κυρίευσε κι' άρχισε να φωνάζη και να με βρίζη με όσες βροχίες ερχόντουσαν από στόμα της. Μά παρ' όλη την αντίστασή της, έπειτα από λίγη ώρα ή ώραία μου δούκισσα μού ψιθύριζε στ' αυτί τα πιο γλυκά έρωτικά λόγια κι' έτρεμε μήπως μάς άκούσουν ή μακαριέρες της...

Η νύχτα εκείνη ήταν μιá από τις πιο γοητευτικές νύχτες της ζωής μου. Και σήμερα ακόμα, άν και έχουν περάσει τριάντα χρόνια από τότε, τή θυμούνται με τή μεγαλύτερη ευχαρίστηση.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΚΡΑΣΙ ΚΑΙ Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ

Νά μιá χαριτωμένη Αραβική παράδοση για το κρασί:

"Όταν ο Νόε γλύτωσε απ' τον κατακλιτισμό και πάτησε σέ σπηλιά μαζί με τα άλλα πράγματα πούχε σ όσει στην κιβωτό του, ήταν και μιá αμπελος. Τήν έβγαλε λοιπόν και τή φύτεψε στο πιο εύφορο χωράφι, απ' όσα ήταν γύρω του.

Μά ο Σατανάς που παραμόνευε για να σακαρώσει καμιά φάρα στο Νόε, σοφίστηκε ένα πραγματικά σατανικό τέχνασμα. Πήγε και πότισε τήν άμπελο με άμια παγωνιού. "Όταν φύτρωσαν τα πρώτα φύλλα της, τήν ξανατότισε, αλλά με άμια μαϊμούς τή φορά αυτή. "Όταν δέ βγήκαν τα πρώτα σταφύλια, τήν ξανατότισε με άμια λεονταρού. Κι' όταν, τέλος, τα σταφύλια ώριμασαν, τήν πότισε με άμια χούρου.

Έτσι όμως, τα σταφύλια που έκανε το άμπελό πησαν να κυριώτερα χαρακτηριστικά των τεσσάρων ζώων, με το άμια των όποιων ποτίστηκαν.

"Όταν δηλαδή τή κανείς τα πρώτα ποτήρια του κρασιού, μέσα στις φλέβες του άρχίζει να κυκλοφορη το άμια του παγωνιού και γι' αυτό κι' ο ίδιος φουσκώνει και κορδώνεται και το πρόσωπό του κοκκινίζει σαν του παγωνιού. "Όταν τα ποτήρια γίνουν περισσότερα, τότε στις φλέβες του μπαίνει κυκλοφορεί το άμια της μαϊμούς και γι' αυτό κι' εκείνος γίνεται ευθύμος κι' άρχίζει να κινή ένα σοφό τρέλλες.

"Όσο αυξάνουν τα ποτήρια, τόσο άρχίζει να κυριεύη τον άνθρωπο ή μέθη και τότε θεωρείται, επειδή στις φλέβες του κυκλοφορεί το άμια του λεονταριού.

Στο τέλος, όταν ο άνθρωπος το παρακάνει και πειά τήν περιόριο, τότε στις φλέβες του κυκλοφορεί το άμια του χούρου και τόν βλέπει κανείς να κλιμάται καταγής σαν τόν γουρούνι!...

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

Στου χρόνου τα φτερά πετούν οι πόνοι της ψυχής μας.

(Π. Σουτσας).

Τάς κλειδας της καρδιάς σου μη δίδεις εις κανένα.

(Α. Βυζάντιος).

Εν' ός το ξίφος ισχυρά του ποιητού ή λύρα.

(Α. Παράσχος).

Ο Έρωσ σπείρει άνεμον και θρόνει τρυφεμάς.

(Ι. Καμπουρογλου).

Η δόξα δεν μισοδύται, άποκτάται. (Σ. Ζαμπέλιος).

Τι χρησιμεύει ή στοργή, ή φιλίης άν ύπνυπται;

(Α. Πανασηγγάπουλος).

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

ΔΥΟ ΠΡΟΦΗΤΕΙΣ ΠΟΥ ΒΗΚΑΝ ΑΛΗΘΙΝΕΣ

(Απ' τ' «Απομνημονεύματα» της μεγάλης Νορβηγίδος συγγραφέως)

Η μεγάλη συγγραφέως της Νορβηγίας Σέλμα Λάγκερλεφ, ή όποία κατά το 1910 τιμήθηκε με το διεθνές λογοτεχνικό βραβείο Νόμπελ, διηγείται στα «Απομνημονεύματά» της δυό προφητείες που τής έγιναν και που επαλήθευσαν κατά γράμμα.

Η πρώτη προφητεία έγινε στις 20 Νοεμβρίου 1858 όταν γεννήθηκε ή Λάγκερλεφ, στον πάργο Μασσάβα. Έκείνη τήν ήμερα, άμια σουρούπωσε, ή θειά Βάνερβικ, ή γηραιά σύζυγος του έφημεριου του τόπου, κίνησε από το σπίτι της και πήγε στον πάργο για να πληροφορηθί για τήν ύγεια της λεχόνιας.

Η θειά Βάνερβικ φημιζόταν για τή χαρτομαντική της ικανότητα και ή ευκαιρία ήταν κατάλληλη για να προφητεύσει τήν τύχη της νεογεννήτου. Κατόπιν λοιπόν της παρακλήσεως των γονέων της Λάγκερλεφ, άπλωσε τα χαρτιά άπάνω στο τραπέζι, περιέφερε άπάνω τους τα τρεμουλιαστά δάχτυλά της και μουμούρισε:

— Δεν θάχη ύγεια το κακόμοιρο το κορίτσι! Θα ύποφέρει σ' όλη τή ζωή του...

—Καθένας έχει τα βάσανά του σ' αυτόν τόν κόσμο, παρατήρησε ή γιαγιά της Λάγκερλεφ που είχε τή συνήθεια να σχολιάζε φιλοσοφικά το καθετί. "Αν ή έγγυή μου γίνει άρρωσταίρα, θά παρώση ήσυχη ζωή, κι' αυτό είνε το καλύτερο που έχει υα της ευχρήθι κανείς.

Η θειά Βάνερβικ έφερε πάλι τα δάχτυλά της στα χαρτιά κι' άρχισε να λογαριάζη. Κατόπιν έξαμωγόλασε και έλεγε:

— Θα κινή ακόμα πολλά και μακρινά ταξείδια, αλλά δεν θα σταματήση ποτέ σ' έναν τόπο...

—Λιθάρι που συγχωνιά, δεν πάνει άπάνω του χορτάρι! έσβολίλασε ή πολύπειρη γιαγιά, ή όποία όστόσο δεν τόν είχε συνήσει ποτέ από τόν πάργο της.

—Μην άνησυγείς, εξακολούθησε ή σύζυγος του έφημεριου. Αυτή δεν θα τή χρειάζοντα πολύ στο σπίτι σας, γιατί δεν θάνα δουλειά της να στρώει το τραπέζι και να ύφαινει στον άργαλειό. Αυτή θά καταγίνεται όλο με βιβλία και χαρτιά...

—Και τί θα τή κάνει τα βιβλία και τα χαρτιά; ρώτησε μ' έπληξη ή άλοοιζή γηραιά. Μήπως θα παντρευτή κανένα φτωχόπαλα και θα γυριζή από ένορία σ' ένορία χωρίς να βροίση ήσυχία πωθενά; "Ας είνε τουλάχιστο καλός άνθρωπος, για να περάσουν γαλήνια τή ζωή τους...

—Θέλεις να μάθης και κάτι άκόμα; τή διέκοψε εξαφνα ή χαρτοαίχτρα.

—Βέβαια θέλω! άπορρίθηκε άνυπόμονα ή γιαγιά της Λάγκερλεφ.

—Η έγγυή σου θά μείνη άνυπαντρηή...

—Χριστέ και Παναγιά! φώναξε ή γηραιά.

"Ας είνε όμως. Θα τής λείψουν τουλάχιστο άρκετές σκοτούρες. Μπορείς όμως να μου πής τί λογής γυναικία θα γίνη;

— Έρωτική, ικανή και ταπεινή μαζί!...

Η Σέλμα Λάγκερλεφ, αναφέροντας τήν παραπάνω προφητεία, βεβαιώνει ότι έξεπληρώθη καθ' όλοκληρίαν, γιατί και ή ύγεια της δεν είνε καλή και πολλά ταξείδια έκανε και δεν παντρεύτηκε ποτέ, και στα βιβλία άφιέρωσε όλη τή ζωή της...

Περίοργη είνε κι' άλλη μιá προφητεία που έγινε στή συγγραφέα, όταν έπισκέφθη τα Ιεροσόλυμα. "Ο οδηγός της τήν είδοποίησε μιá μερά ότι στο τέμενος Έλαζά βρισκόταν ένας Μουσουλμάνος μάντης, περιζήτητος απ' όλους τους περιηγητάς, γιατί έβγρναν αληθινές ή προφητείες του. Η Λάγκερλεφ αποφάσισε να πάη να τόν ίδι.

Μόλις παρουσιάστηκε εκεί, ο μάντης της παράγγειλε διά μέσου του διερχόμενος να βάλη από νου της κάτι, για το όποιο έπιθυμούσε να τής δοθί άπάντησι. Η Λάγκερλεφ ταξείδευε τότε στους Άγιους Τόπους για να μελετήσει τή ζωή και τή ήθη μιás άποκείας Σουηδίας, έγκατεστημένην στήν Παλαιστίνη, με σκοπό να γράφη ένα βιβλίο γι' αυτούς. Βασανιζόταν όμως από τήν άμυρβολία μήπως το θέμα δεν ήταν ενδιαφέρον για τους αναγνώστες της και είχε τήν περιέργεια να μάθη από πριν τήν σύχη του νέου της έγγου. Συγχρόνως όμως σκεφτόταν ότι παρόμοια έρώτησι θάταν άκατανόητη για έναν Μουσουλμάνο που δεν θάχε δει ίσως ποτέ τον βιβλίο και δεν ήξερε τί θα τή ρωμάντζε.

Όστόσο, επειδή δεν είχε να ρωτήση τίποτε άλλο, έβασε από νου της τήν έρώτησι αυτή. "Ο μάντης φάνηκε για λίγο σκεφτικός, χάραξε μερικά σημεία καταγής και ελε άραβικά στον ύπερμηντά:

— Η... κυρία σπυλωγίνεται κάτι που θέλει να το γράφη από χαρτί.

"Ας μίν άνησυγεί όμως. Η δουλειά της θά πάη καλά...

Κατόπιν, όταν ή Λάγκερλεφ τού άπλωσε τήν πάλμη της, ο μάντης τήν κύταξε και τής έλεγε:

— Η κυρία έχει από χέρι της πώ σημάδι του σουλτάνου Ίμ-βραήμ—έλ—Ραβίλ και του Σουλτεϊμάν. Όλες ή δουλειές της θα προκόβουν. Στο τέλος θα τής πέση κι' ένα μεγάλο τυχερό...

Και το μεγάλο τυχερό της Λάγκερλεφ ήταν άναμφιδόλως το βραβείο Νόμπελ.